

Sygn. akt II KK 424/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 września 2021 r.,  
sprawy P. G.  
skazanego z art. 279 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.  
z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt V Ka [...],  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.  
z dnia 13 października 2020 r., sygn. akt II K [...]  
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

**postanowił:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. W. -  
Kancelaria Adwokacka w Ł. - obrońcy z urzędu skazanego kwotę  
442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa, 80/100), w tym 23% VAT za  
sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 października 2020 r., sygn. II K [...] P. G. został uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na dokonaniu w okresie od 15 do 18 stycznia 2020 r. w miejscowości U. kradzieży z włamaniem przedmiotów stanowiących własność S. B., a to mosiężnego kotła, przewodu siłowego czterofazowego, narzędzi różnego rodzaju o łącznej wartości 3000 zł i za to został skazany na karę roku pozbawienia wolności. Tym wyrokiem orzeczono również obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego oraz przepadek dowodów rzeczowych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1) obrazę art. 279 § 1 k.k. polegającą na dokonaniu błędnej wykładni tego przepisu, bez opierania się na miarodajnych dowodach i tym samym bez udowodnienia, że to oskarżony jest sprawcą przypisanego czynu, 2) obrazę przepisów postępowania art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. z naruszeniem zasady prawdy materialnej opierającej się na zasadzie, iż wszystkie rozstrzygnięcia muszą być oparte na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, a więc faktach udowodnionych, czego w tej sprawie zabrakło, gdyż nie ma ani jednego dowodu wskazującego na to, że to oskarżony dokonał przypisanej mu kradzieży z włamaniem.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 9 marca 2021 r., sygn. V Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku kasację wniosła obrońca skazanego zarzucając: 1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego art. 279 § 1 k.k. przez bezzasadne przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego i przypisanego skazanemu, 2) rażące naruszenie przepisów dotyczących zasad kontroli odwoławczej, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez:

a) nienależyte rozważenie zarzutów apelacji dotyczących naruszenia przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. skutkujące zaaprobowaniem błędnego stanowiska Sądu pierwszej instancji w zakresie przypisanego czynu, w szczególności niepełne i nierzetelne rozważenie zarzutów dotyczących błędnej oceny dowodów, wskazującej jedynie na istnienie dowodów potwierdzających obecność skazanego na posesji pokrzywdzonego, a nie odniesienie się do braku jakichkolwiek dowodów obecności skazanego na tej posesji i dokonania przez niego kradzieży z włamaniem.

W konkluzji skarżącą wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacji prowadzi do stwierdzenia, że są one powieleniem zarzutów apelacyjnych, na które odpowiedział Sąd odwoławczy zachowując rygory rzetelnej kontroli odwoławczej. Wskazać nadto w tym kontekście należało, że w rzeczywistości zamysłem skarżącej było zakwestionowanie po raz kolejny, tym razem na poziomie kasacyjnym, ustaleń faktycznych w sprawie, czego w trybie zarzutów kasacyjnych czynić nie wolno. Stwierdzenia powyższe uprawniały już w tym miejscu do zakończenia rozważań nad trafnością zarzutów kasacji. Tym niemniej Sąd Najwyższy zdecydował się jednoznacznie wskazać na czym polegała nietrafność argumentacji skarżącej zawartej w kasacji. Sąd pierwszej instancji procedując w kierunku ukształtowania podstawy faktycznej wyroku rozważył wszystkie różnokierunkowe dowody istniejące w sprawie. Oceniał wyjaśnienia skazanego kwestionujące sprawstwo i skonfrontował je z dowodami w postaci zeznań pokrzywdzonego, z których wynikała obecność skazanego na jego posesji, zainteresowanie mosiężnym kociołkiem, zeznań osoby prowadzącej punkt skupu, do którego mosiężny kociołek i przewód elektryczny - rzeczy należące do pokrzywdzonego - przyniósł skazany, po czym doszedł do poprawnej procesowo konstatacji o zasadności postawionego skazanemu zarzutu w akcie oskarżenia. Taka ocena dowodów została słusznie zaakceptowana przez Sąd odwoławczy. Jej następstwem była trafna ocena prawna tych ustaleń faktycznych jako kradzieży z włamaniem, biorąc pod uwagę ustalony sposób dostania się skazanego do miejsca przechowywania skradzionych przedmiotów, co również słusznie zostało uwzględnione przez Sąd drugiej instancji.

Zasadnie w odpowiedzi na kasację wskazano, że to, iż skarżący nie akceptuje stanowiska sądów obu instancji co do oceny dowodów, nie oznacza, że

jest ona sprzeczna z zasadą swobodnej oceny dowodów. Nie jest bowiem wystarczające dla uwzględnienia kasacji oparcie się autora tego środka na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego, bez wskazania rzeczywistych rażących uchybień w procedowaniu sądu odwoławczego, bądź rozumowaniu tego sądu. W niniejszej sprawie skarżąca przedstawiając własną ocenę dowodów, bazującą na fragmentach materiału dowodowego, nie wykazała skutecznie błędów w procedowaniu sądów obu instancji, których następstwem miały być - według jej twierdzenia - wadliwe ustalenia faktyczne.

Słusznie wskazano również w tej odpowiedzi, że nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., gdy tylko skarżący, a nie sąd rozpoznający sprawę ma wątpliwości co do ustaleń faktycznych w sprawie. O kosztach obrony udzielonej przez obrońcę wyznaczonego z urzędu orzeczono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. 2019.18)

**Z tych względów orzeczono jak na wstępie.**